

É L J Ü K a z I G É T !

ÉLETIGE: 2016 s z e p t e m b e r h ó b a n : (I . K o r . 3 , 2 0) :

**„Tárva az Úr előtt az emberek gondolata,
csupa hiúság a foglalata.”**

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! – Krisztus egyszerűsége, mint életforma még arra is tanít, hogy maga a lét és a mi létünk is egy nagyon egyszerű „szerkezet.” Teremtényi létünk bonyolultnak látszik, de valójában véve mérhetetlenül egyszerű. Egyetlen, kiterjedés nélküli pont. Ez a mi lényegünk: az én-tudatunk, a lelkünk, a szellemünk: Anyagtalan, időtlen, elpusztíthatatlan, egyetlen pontba fókuszált koncepció: Isten gondolata, ujjlenyomata, műszaki tervrajza és a Mindenható kirendeltségi irodája. Ez vagyok: Én! Ha lopok, hazudok, nem a kezem, vagy a nyelvem lop és hazudik, hanem én. - Ha felkarolom az elesettet, nem a karom, vagy az agyam teszi a jót, hanem én gyakorolom a szeretetet. A jó és a rossz; a helyes és a helytelen közötti döntésben a felelősség az én-emé, s nem a kezemé, lábamé, nyelvemé, mint eszköztáramé. Ez az én egzisztenciális irányító tornyom: Innen indulnak el az utasítások és az elutasítások. Maga Isten is, - (aki a nagy ÉN, a Nagy Öntudat, aki teljességgel reflektál önmagára) - ezt figyel, ide koncentrál, ezt mérlegeli, ezt jutalmazza, vagy ha kell, inti és fenyíti. Itt van az az irodafiók, amelyben örizzük az általa kapott jogositványt, melyben a földi élet közlekedési engedélye nyugszik, benne a szabad döntési joggal. Emberi méltóságunk, tisztességünk, felelősségünk irodája ez, mellette egy vendégszobával. Mert Isten itt szeretne vendégeskedni, sőt leginkább lakni. Mindenesztül ismer minket, tárva előtte minden adatvédelmünk, s keresztüllát sötétségünk minden kigyózó agytekervényén, megkísértettségünk labirintusán. Ahogy az ige mondja: „Tárva az Úr előtt az emberek gondolata, csupa hiúság a foglalata” (I.Kor.3, 20.) Ami Őt – ha lehet mondani - zavarja, az a mi „én”-ünknek túltengése bennünk. Leblokkol, leplombál és kábulatba ejt minket saját énünk. A gőz nagyon feszít és felfúj. S felfújuk az életünket is, nagy csodát teszünk belőle és nagy bonyodalmat, de őt a Fényeset, a Nagyszerűt nem vesszük észre az irodánkban és a vendégszobánkban. Minden gondolatunk öndicsekvés. Szinte képtelenek vagyunk szabadulni a felfuvalkodottság ördögétől, gonosz szellemétől. Olyan nagy lesz az énünk - persze csak a saját szemünkben - hogy ettől a „Debellától” igazában nem látunk, nem hallunk semmit.

Téma. - Pedig jó volna látni és hallani, a másikat is, a Nagy Másikat! Ott van a közelben, helyben van, s fantasztikus mennyiségben ontáná a tanácsot, s döntéseink sorra, rendre bölcsék lennének. De inkább maradunk árvák **énünk sorvadozásában, bezártságában megkeményedett önteltségünk elszigeteltségében**; s ez történik azért, mert Istent - pedig Ő a háziúr – kilakoltatjuk szívünkéből. Isten a nagy ÉN. S nagy hibát követünk el, valahányszor kis én-t csinálunk belőle. Az ember viszont egy kis én. S nagy hibát követünk el, valahányszor nagy ÉN-t csinálunk belőle. Ha tehát nem azt kiáltjuk ki szívünkben istennek, aki valójában Isten, akkor az bálvány lesz, vagyis hamis isten. Az Istent pedig mindenk fölötte kell szeretni. – Ha önmagunkat szeretjük mindenk fölötte, akkor a mi énünk lesz az isten, aki nem isten, csak mi tartjuk annak. Különben hamis isten. Ez az önimádás teológiai leleplezése. Létezik is egy ilyen dalocska: „Jól vigyázz, kicsiny én, nagy ne légy!” Ez a legnagyobb kísértés a földön, hogy eltélünk önmagunkkal, s annyira beárnyékol bennünket, hogy nem látunk, nem hallunk tőle. De az Úr mindezt látja/tudja, s oda is vágja nekünk igéjében: „Tárva az Úr előtt az emberek gondolata, csupa hiúság a foglalata.” (I.Kor.3,20). Az önteltség, az önzés annyira belénk ivódott, hogy helyénvalónak tartjuk. Hol itt a bűn? –kérdezzük. Urunk Jézus azért jött, hogy kinyilvánítsa a bűnt. Az önkeresés, öngazolás, önkényesség, önféltés, önsajnálkozás, stb...., öngyilkos módon megöli bennünk a szeretetet: az önelajándékozottságot, az önfeláldozást, az önkéntességet, s az önzetlenséget. Az önzés, az egoizmus minden baj forrása. S ez mind belülről a szívből fakad. Ahogy Urunk mondja: „A szívből törnek elő a gonosz gondolatok, a gyilkosság, a házasságtörés, a kicsapongás, a lopás, a hamis tanúság, a káromlás. Ezek szennyezik be az embert.” (Mt.15,20). Az ösbűn magát az emberi én-t károsította meg. Ha a teremtés koronája, az ember lényegében megsebesül, akkor megsérül ezzel az egész kozmikus teremtett létrend. Látta ezt Isten, s megrendült egész belseje, szíve. Jósága, szeretete és irgalma kiömlött rá, ahogy az Írás mondja: „Amikor azonban üdvözítő Istenünk kinyilvánította jóságát és emberszeretetét, megmentett minket.” (Tit. 3, 4.) Exisztenciális, nem látható belső sebeinket a keresztfán láthatóvá tette, kiplakátozta, hogy :’Vedd észre ember, mit műveltél, s mit művelt benned a felfuvalkodott önzés. Vedd észre, miként verte szét a szeretet főparancsolatát benned és környezeted világában.!!’ ’Sebesült vagy, s most én is érted sebesült lettem.’ Az Úr előtt tárva az életünk, annak belseje, s abban az a füledt, nyomasztó, áporodott légkör, az a hullaszagtól hánytató belső atmoszféra. Nem véletlen ez, hiszen a lelki halál állapotában fuldoklunk. De nemcsak mi, hanem az egész teremtett világ ettől és ebben fuldoklik. Ahogy azt szent Pál mondja: „...egész természet (együtt) sóhajtozik és vajúdik mindmáig. De nemcsak az, hanem mi magunk is, akik bensőnkben hordozzuk a Lélek zsenéjét, sóhajtozunk...” (Róm. 8, 23-24) Pszichénk minden faktorát, szektorát, rétegét és sejtjét áthatja az önzés, túlsúlyban a helytelen önzés. Kétségtelen, hogy az önzésnek van, létezik egy Isten által jóváhagyott, sőt rendelt formája is. Ez nem más, mint önmagunk helyes szeretete. Sőt, kifejezett bűn lenne az öngyűlölet. Ahogyan Pál apostol mondja: „A saját testét senki sem gyűlöli, hanem

táplálja...”(Ef. 5,29.). Itt a mohóság szellemétől áthatott önzésről van szó: Ez már a szeretettel frontálisan ütközik Ez az az ártalmas önzés, mely szétver minden emberi és személyi kapcsolatot .Ezt a megveszekedett önzést is megtaláljuk tagjainkban. Ez járja át érzelem-világunkat, kedély-világunkat, mely háttérösen irányítja gondolkodás módunkat, szokás-rendszerünket . Ez hajt minket egy olyan életstílus gyakorlatába, ahol mindig csak önmagunkkal foglalkozunk, magunkat emeljük ki, magunkkal telünk el. – Ezt hallva, talán sokan értetlenül rákérdezhetnének: No, de hol van ebben az a szörnyű gonoszság?! - Az ige felel és élesen fogalmaz: „Aki nem szeret, a halálban marad.Aki gyűlöli testvérét, gyilkos, márpedig tudjátok, hogy egy gyilkosnak sem maradandó birtoka az örök élet.” (I.Jn. 3,15). – Ez érthető, de még mindig nem világos, hogy lehet gyilkosnak nevezni azt, aki egoista és maga körül látja forogni a világot? Aki túlhangsúlyozza önmagát? Aki nem ismer pardont, ha érdekeiről van szó?stb.stb. –

Akció-program. – Az eredeti bűn miatt mindannyian érintve vagyunk ebben, tehát lélekben talán így tiltakozunk: Ez túlzás! Azért még gyilkosok nem vagyunk, ha az ’alapjáratú önzés’ határát átlépjük, s nagyobb hangsúlyt adunk az én-ünknek és ha öntetszésünk, hiúságunk elragad. - A válasz nem egyszerű, mert itt szellemi bűnről van szó, s ezért nehezen megfogható, nehezen megragadható. Azután alattomosan settenkedik be a kevélység sátánja belső világunkba. Itt a bűn még afféle ösköd állapotában van, mely még nem szilárdult meg. A gyilkosság egy megszilárdult bűn. Erre kiszáll a rendőrség. Viszont a kevélységnek és önzésnek légnemű, foghatatlan ’halmazállapotára’, mint bűnre - nem száll ki senki. (Hacsak a sátán nem, hiszen ő az ösköd – a bűn világában).! Itt nem történik semmi - csak adva van egy lelki állapot (: a felfuvalkodottság, az önteltség). (Megsúgom, mindenkiben, s menthetetlenül jelen van, legfeljebb helyenként nagyon visszazorított mértékben). Ez úgy működik, hogy embert alkalmatlanná teszi arra, hogy maga körül ki tudjon alakítani egy szeretetteljes légkört. Mert ez lenne életünk feladata ! Az önzés szellemileg egy láthatatlan burokba szigetel el minket, s képtelenné válunk ezáltal sugározni kifelé. Egyre keményebbé válik a burok, s egyre elszigeteltebbé válunk mi magunk. De az Úr a megkeményedett szíven is áthatol, s érvényes az ő, széleskörű tapasztalatából vett, nyilatkozata: „Tárva az Úr előtt az emberek gondolata, csupa hiúság a foglalat.” –Ha nyitott a szemed, észreveszed minden emberben ezt a rejtett bűnt. Amíg nem tud róla az illető, nem írják rovására az égiek. A magunkét persze nehezebben vesszük észre. De az Úr olykor elénk hoz egyet-egyét közülük. Ilyenkor nagy bölcsességgel hozzá kell látnunk annak leépítéséhez.

Tanúságtétel. – Nehéz elmondanom, nemcsak azért, mert velem történt, s nemcsak azért, mert nem valami szép képet fest rólam, hanem főleg azért, mert misztikus, s cizellált érzések furcsa szövődékét kell foghatóvá, érthetővé tennem. – Történt a közelmúltban, hogy egy közösségi alkalomra mentem. A kocsit magam vezettem, s volt egy utas-társam is. Tele voltam nyugalommal, s az autóvezetés örömeivel. Már több, mint 50 éve vezetek, de feltűnő

örömet ez nekem soha nem jelentett. Most igen. Kifejezett élvezet volt bennem, s egy rejtett nagyképűség, hogy milyen gálásan, elegánsan, könnyedén, szakszerűen, rutinosan és profi módon uralom a kis dobozt’. Ezt csak én tudtam, meg az Úr. Pedig ez a hengegés az utastársam felé szólt. Igaz, ezt öneki egyetlen szóval sem jeleztem. Mai napig sem értesült erről a rejtett hengegésemről. S mit ad Isten? –Szituációt! Jön a kanyar, s szemben egy hatalmas kamion. –Eddig jó. De most előbújik – persze vágatva egy személyautó - előzésben. Frontálisan jön szembe velem: Vágtat és én is vágatok. Csak ennyi szaladt ki a számon: Jézusom!, s lerohantam az útpadkára. Csak úgy spricceltek a nedves zúzalékkövek. Hárman egymás mellett....ssssss! Másodpercek műve, s nem tudni, hol és mi fog csattanni. – Nem csattant, eltűnt mind a kettő, de nekem egy kicsit melegem lett! S közben - mintha az Úr hangját hallottam volna: Na, te pajtikám, most hengegj! Lelkem talán ezt válaszolta: Uram, én most inkább hálát adok, mert van miért.

Igei ima. - Jézus, Jézus, Jézus! Te ismered az emberi szív elrejtett titkait. Látod annak minden sötéttségét és oktondiságát is. Tekints erre, a hamis bódulattól megszédült szívemre irgalmas és könyörületes szemeddel. Adj mélységes alázatot és egyszerű bensőt, a Te Szentlelked megújító kegyelmével. Ámen.

Levelesláda.

Minden kedves Nővéremnek és Fivéremnek kívánok egy egyszerű, alázatos szívet! Imával-szeretettel: Károly, Karcsi atya, testvér.